

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI TÁM

TIÊU VIỄN SƠN HẠ SÁT NHỮNG AI ?

Nam Hải Ngạc Thần thấy Hư Trúc võ công cao siêu khôn lường mà mình lại được đứng vào hàng tiền bối y, nhất là y lại làm chủ nhân cung Linh Thứu thì nỗi mừng vui của lão khỏi cần nói cũng biết rồi.

Vân Trung Hạc lắc đầu nói:

-Không được! Không được! Hư Trúc tử còn là nghĩa huynh sư phụ người, vậy người phải kêu y bằng sư bá. Ta đây là nghĩa đệ mẫu thân y, thế thì ta còn ở hàng trên lão tam. Lão tam phải kêu ta bằng sư thúc tổ.

Nam Hải Ngạc Thần thộn mặt ra, hậm hực văng tục ra mắng:

-Mẹ kiếp! Lão gia không gọi...

Diệp Nhị Nương nhắc đầu Hư Trúc ra nắm lấy vai y, coi qua ngó lại, mừng vui khôn xiết. Mụ quay lại nói với Huyền Từ:

-Y là con trai ta. Vậy lão trọc thối tha kia đừng đánh y nữa!

Hư Trúc đột nhiên nhớ tới ngày phá thế cờ bí hiểm, đã thấy Diệp Nhị Nương cùng Đinh Xuân Thu ra chiều thân thiết với nhau mà Diệp Nhị Nương cái miệng lém lầu kêu Đinh lão quái bằng Xuân Thu ca ca. Hiển nhiên hai người có vẻ đằm thắm với nhau. Chẳng lẽ mình là con Đinh Xuân Thu? Nếu như vậy thì thiệt là phiền quá. Mẫu thân đã mang tiếng là người thứ hai trong bọn tứ đại ác, mình đã phải chịu cái tiếng không hay rồi. Nếu phụ thân là Đinh Xuân Thu thì càng tệ hại nữa, nhất là mình vừa đánh lão thất điên bát đảo, lại gieo vào người lão đến bảy miếng "Sinh tử phù"... Bây giờ biết làm thế nào cho được?

Hư Trúc liếc mắt ngó trộm Đinh Xuân Thu, trong lòng biến đổi không yên. Mặt y lúc đỏ bừng, lúc trắng nhợt, quay lại ngó Diệp Nhị Nương để xem mụ bảo ai là phụ thân. Nếu quả nhiên Tinh Tú lão quái là phụ thân mình thật thì thà rằng lơ đi đừng nói đến còn hơn.

Nhưng Hư Trúc từ nhỏ đến lớn không cha không mẹ, bây giờ đã thấy mẫu thân thì lại mong gặp được phụ thân. Dù phụ thân đúng là Đinh Xuân Thu, y cũng không thể không nhận được. Hư Trúc còn đang ngẫm nghĩ thì Diệp Nhị Nương lớn tiếng hỏi:

-Quân chó đẻ trời đánh nào bắt trộm con ta? Làm mẹ con ta phải chia lìa hai mươi bốn năm? Hài tử! Chúng ta dù có phải đến tận chân trời góc biển cũng phải tìm quân chó má nào đó để băm thây làm muôn đoạn mới hả giận. Dù ta không địch nổi hấn thì võ công hài nhi cao cường đến thế, phải vì ta mà báo thù rửa hận.

Nhà sư áo đen ngồi dưới gốc cây từ nãy giờ không nói năng mà cũng không nhúc nhích, bây giờ đột nhiên đứng dậy thủng thẳng hỏi:

-Con mù bị người ta bắt trộm hay là bị người ta cướp mất? Sáu nốt đỏ trên mặt mù từ đâu mà ra?

Diệp Nhị Nương đột nhiên biến sắc thét lên lạnh lạnh:

-Người... người là ai? Sao người lại biết?

Nhà sư áo đen hỏi lại:

-Chẳng lẽ mù không nhận được ta ư?

Diệp Nhị Nương thét lên:

-úi chào! Người đấy ư?

Rồi mù tung mình nhảy về phía nhà sư áo đen. Lúc còn cách đối phương hơn trượng thì đột nhiên mù đứng lại, chĩa ngón tay ra, nhưng không dám tới gần. Hai hàm răng mù nghiến qua nghiến lại ra chiều căm giận vô cùng.

Nhà sư áo đen nói:

-Đúng rồi! Con trai mù bị ta cướp đem đi, sáu vết sẹo trên mặt mù là do tay ta cào ra.

Diệp Nhị Nương quát lên:

-Tại làm sao? Tại sao người lại cướp con ta? Ta với người vừa không quen không biết lại không thù oán. Người... người làm ta cay cực biết chừng nào! Trong hai mươi bốn năm trời, lòng ta đau như cắt!

Nhà sư áo đen hỏi:

-Hôm ấy, mù bị Vương Tinh Thiên đánh độc một chưởng hàn băng và dĩ nhiên là mù sắp mất mạng. Ai đã cứu sống mù?

Diệp Nhị Nương đáp:

-Ta cũng không biết. Chẳng lẽ cũng lại là người?

Nhà sư áo đen đáp:

-Phải rồi! Chính ta đã cứu mù.

Hôm ấy Diệp Nhị Nương bị thương cực kỳ trầm trọng. Trong lúc mơ màng, mù biết có người nội lực thâm hậu đã trị vết thương cho mình. Nhưng lúc mù tỉnh lại thì người cứu mù không biết đi đâu rồi. Mù hỏi lại Đinh Xuân Thu và Đoàn Diên Khánh nhưng không phải hai người này cứu mình. Vụ này đã là một nghi vấn trong đầu óc mù.

Mù tự biết mình làm ác đã nhiều, tiếng xấu đồn đãi xa gần. Người chính phái chẳng ai là không muốn giết mù. Chỉ có hai lão Đinh Xuân Thu và Đoàn Diên Khánh là người giao hảo với mù, còn ngoài ra chẳng có ai ưa. Vậy ai là một tay cao thủ hạng nhất đã cứu tính mạng cho mình?

Bữa nay được mắt thấy nhà sư áo đen võ công kinh thế hãi hùng, mà chính lão tự nói ra đã cứu mạng cho mù thì đúng là chuyện thật. Nhưng mù vẫn còn ngờ vực không dám tin.

Mù thộn mặt, trở mắt ra nhìn nhà sư áo đen một lúc, rồi lên tiếng:

-Tại sao? Tại sao?...

Nhà sư áo đen trở Hư Trúc ngắt lời hỏi lại:

-Phụ thân thằng nhỏ này là ai?

Diệp Nhị Nương toàn thân run bắn lên đáp:

-Ta... không thể nói được.

Hư Trúc bâng khuâng trong dạ chạy lại hỏi:

-Mẫu thân! Gia gia hài nhi là ai?

Diệp Nhị Nương lắc đầu đáp:

-Ta không thể nói được.

Nhà sư áo đen thủng thẳng đáp:

-Diệp Nhị Nương! Mụ nguyên là một vị công nương, tính tình nhu thuận lại nhan sắc tuyệt vời, đoan trang trinh thực. Nhưng năm mụ mới 18 tuổi đã có bản lĩnh cao cường nên có hạng trai nổi tiếng quyến rũ, mụ bị thất thân với y mà sinh ra thằng nhỏ này, có phải thế không?

Diệp Nhị Nương đứng ngay ra như cây gỗ hồi lâu mới gật đầu đáp:

-Chính thế!

Nhà sư áo đen lại nói:

-Chàng trai kia chỉ nghĩ tới thanh danh cùng bước tiến trình của mình, mà không nghĩ đến một vị cô nương nhỏ tuổi chưa gả chồng đã có con, lâm vào cảnh ngộ cực kỳ thâm!

Diệp Nhị Nương đáp:

-Không phải thế! Y vẫn sẵn sóc đến ta và cho ta rất nhiều tiền bạc để thu xếp cuộc sống cho đời ta.

Nhà sư áo đen lại hỏi:

-Thế thì sao y lại để người phiêu bạt giang hồ?

Diệp Nhị Nương đáp:

-Ta không thể lấy y được, mà y cũng không thể lấy ta làm vợ. Y là người rất tốt, cư xử với ta rất tử tế, ta không muốn để liên lụy cho y. Y... thiệt là người quân tử.

Nghe lời nói của mụ thì đối với người tình lang đã bỏ lửng mình, mụ vẫn tỏ ra có lòng quyến luyến. Ớn tình ngày trước không vì cảnh khổ não hay thời gian mà phai lạt.

Mọi người đều nghĩ thầm:

-Diệp Nhị Nương nổi tiếng tàn ác, song với tình lang ngày trước thiệt là tình thâm, nghĩa trọng. Nhưng không hiểu tình lang của mụ là ai?

Đoàn Dự, Nguyễn Tinh Trúc, Phạm Hoa, Hoa Hách Cầu, Ba Thiên Thạch, bọn người Đại Lý nghe nhà sư áo đen và Diệp Nhị Nương đối đáp nhau về vụ này bất giác đưa mắt ngó trộm Đoàn Chính Thuần. Họ đều cho là người tình lang của Diệp Nhị Nương về địa vị cũng như về tính tình cùng cách xử sự đều hợp với ông ta.

Nhưng có người lại nghĩ rằng:

-Ngày nọ, cả tứ đại ác đều tới nước Đại Lý, chắc cũng vì việc đòi món nợ ân tình của Trấn Nam Vương.

Cả Đoàn Chính Thuần cũng nghi hoặc. Ông lẩm bẩm:

-Mình biết đàn bà con gái thiệt là nhiều, chẳng lẽ có cả mục này, mà sao mình không nhớ ra?

Nhà sư áo đen đồng dặc hỏi:

-Phụ thân thằng nhỏ này hiện có mặt tại đây. Sao người không chỉ mặt kêu tên ra?

Diệp Nhị Nương đáp:

-Không! Không được. Ta không thể nói được.

Hư Trúc chỉ đưa mắt nhìn Đinh Xuân Thu.

Đoàn Chính Thuần trong lòng hồi hộp tưởng chừng như dăm bảy gáo nước tạt vào mặt mình.

Nhà sư áo đen lại hỏi:

-Tại sao người lại điểm tàn hương vào lưng và hai vế đùi thằng nhỏ cho thành dấu vết?

Diệp Nhị Nương che mặt lại đáp:

-Ta không biết! Ta van người đừng hỏi lời thôi nữa.

Nhà sư áo đen vẫn giữ vẻ mặt bình thản không động thanh sắc, hỏi tiếp bằng một giọng rất tự nhiên:

-Lúc người sinh ra thằng nhỏ này phải chăng mi đã rắp tâm cho gã làm hoà thượng?

Diệp Nhị Nương đáp:

-Không phải đâu!

Nhà sư áo đen lại hỏi:

-Thế thì sao người lại điểm hương vào người gã, chắc người cũng biết đó là dấu vết của Phật môn?

Diệp Nhị Nương gạt đi:

-Ta không biết đâu! Ta không biết đâu!

Nhà sư áo đen lớn tiếng nói:

-Dù người không nói ta cũng biết rồi. Vì phụ thân gã là đệ tử nhà Phật và là một vị cao tăng đắc đạo nên người không chịu nói chứ gì?

Diệp Nhị Nương rên lên. Mục không gượng gạo được nữa, té xuống ngất đi.

Quần hùng nhốn nháo cả lên, coi tình hình Diệp Nhị Nương và nghe lời nói của nhà sư áo đen ai cũng biết đúng là sự thực rồi. Té ra mục đã tư thông với một vị hoà thượng.

Quần hùng ghé tai vào nhau thì thầm to nhỏ, luận bàn đến thiên tình sử hiếm có trong võ lâm.

Hư Trúc đưa tay ra đỡ Diệp Nhị Nương dậy và gọi rối rít:

-Mẫu thân! Mẫu thân hãy tỉnh lại.

Hồi lâu Diệp Nhị Nương dần dần tỉnh, khẽ bảo Hư Trúc:

-Hài nhi! Người mau đỡ ta xuống núi. Lão này... thiệt là quỷ quái... tinh ma. Làm sao lão lại biết hết? Ta không muốn nhìn mặt lão nữa. Mối thù đó... cũng không cần phải trả nữa.

Hư Trúc nói:

-Dạ! Mẫu thân! Vậy chúng ta đi thôi ư?

Nhà sư áo đen nói:

-Khoan đã! Ta đã nói hết đâu! Người muốn báo thù, ta cũng muốn báo thù. Diệp Nhị Nương! Tại sao ta lại cướp con của người, người có biết không? Vì có người cướp mất con ta khiến ta phải nhà tan người mất. Vợ chồng cha con không đoàn tụ với nhau được nữa. Ta cần phải báo thù.

Diệp Nhị Nương hỏi:

-Có người cướp mất con người ư? Vì thế mà người muốn báo thù phải không?

Nhà sư áo đen đáp:

-Chính thế! Ta cướp con người đem về bỏ vào vườn rau chùa Thiếu Lâm để chùa nuôi nó lớn lên và dạy võ nghệ cho nó. Vì chính con ta sinh ra cũng bị người cướp mất và cũng được chùa Thiếu Lâm nuôi nấng cho khôn lớn và truyền thụ cho y một bản lãnh cao cường. Người có muốn nhìn rõ chân tướng của ta không?

Rồi nhà sư không chờ cho Diệp Nhị Nương trả lời, giơ tay lên kéo tấm khăn che mặt ra.

Quần hùng lấy làm kinh ngạc, la lên một tiếng:

-úí chao!

Nhà sư này mặt vuông tai lớn, râu ria xồm xoàm, tướng mạo rất oai phong, chừng sáu chục tuổi.

Tiêu Phong vừa kinh hãi vừa mừng thầm, rảo bước đến trước mặt lạy phục xuống đất la lên:

-Đại sư là...

Nhà sư cười ha hả nói:

-Hảo hài nhi! Hay quá! Ta chính là gia gia người. Tướng mạo cha con ta không cần phải có ám kỳ mà ai cũng nhìn nhận ra ngay. Ta là gia gia người.

Nhà sư mở vạt áo trước ngực ra để lộ hình đầu chó sói xăm vào trước ngực. Lão vươn tay trái kéo Tiêu Phong lại. Tiêu Phong cũng mở vạt áo trước ngực để hở hình đầu con chó sói há miệng, nhe nanh.

Hai người sánh vai mà đi, đột nhiên ngẩng mặt nhìn trời hú lên một tiếng. Thanh âm như sóng cồn gió cuộn vang đi rất xa, làm chấn động cả một khu rừng núi. Mấy ngàn hào kiệt nghe tiếng rú đều phải sợ run.

Mười tám tên võ sĩ Khất Đan cũng rút trường đao ra, thanh thế hùng mạnh bằng một toán thiên binh vạn mã.

Tiêu Phong móc trong bọc ra lấy một gói nhỏ bằng vải dầu. Ông mở gói lấy ra một cuốn giấy vàng mở ra. Tấm giấy này rất rộng và dính bức di văn trên vách núi ngoài Nhạn môn quan mà Trí Quang hoà thượng đã phóng lấy. Trên mặt giấy có những chữ văn tự Khất Đan.

Lão rậm râu trở mấy chữ cuối cùng cười nói:

-Tiêu Viễn Sơn tuyệt bút. Tiêu Viễn Sơn tuyệt bút! Hà hà! Hà hà! Hôm ấy lúc ta thương tâm quá đỗi, nhảy xuống vực thẳm để tự vận. Không ngờ chưa đến ngày tận số lại rớt xuống một cành cây cổ thụ dưới đáy vực nên không chết, đó là không quyết ý liều chết nữa và hoài bảo tấm lòng rửa hận.

Tiêu Phong cũng nói:

-Mối thù của cha mẹ là mối thù chằng đội trời chung, khi nào lại không trả.

Tiêu Viễn Sơn nói:

-Số người sát hại mẫu thân người hôm đó đã bị ta đánh chết và bị thương đến quá nửa. Trí Quang hoà thượng thì ẩn tích mai danh tự xưng là Triệu Tiền Tôn và đã bị hài nhi giết chết rồi. Bang chúa Cái Bang Uông Kiếm Thông cũng bị bệnh mà chết, thế là may cho y lắm rồi, nhưng kẻ đứng đầu bọn đại ác đến nay vẫn còn tồn tại. Vậy hài nhi tưởng ta nên bắt hắn rồi xử trí thế nào?

Tiêu Phong vội hỏi:

-Người ấy là ai?

Tiêu Viễn Sơn hú lên một tiếng thanh âm phát ra nghe thật rùng rợn. Rồi quát hỏi:

-Người ấy là ai?

Đoạn lão đưa mắt nhanh như điện nhìn khắp quần hào một lượt.

Lúc quần hào chạm vào mắt lão đều run lên. Tuy những người này không liên quan gì đến vụ sát hại mẹ Tiêu Phong ngoài ả Nhạn Môn quan. Có điều ai đã nhìn vẻ mặt cha con Tiêu Phong thì đều khiếp sợ không dám cử động chân tay, hay mở miệng nói nửa lời, vì họ sợ vạ lây đến mình.

Tiêu Viễn Sơn nói:

-Hài nhi! Hôm ấy ta cùng mẫu thân người sang nhà bà ngoại. Ngờ đâu tới ả Nhạn Môn quan thì mấy chục tên võ sĩ Trung Nguyên đột nhiên nhảy ra giết chết mẫu thân người cùng bọn tùy tùng. Nhà Đại Tổng và nước Khất Đan có mối thâm thù, thấy người là giết chẳng có chi là lạ. Nhưng trong bọn võ sĩ mai phục phía sau núi còn có kẻ dự mưu. Hài nhi có biết vì cớ gì không?

Tiêu Phong đáp:

-Hài nhi có nghe nhà sư Trí Quang nói thì bọn họ được tin tức nói cánh võ sĩ Khất Đan muốn đến chùa Thiếu Lâm để cướp kinh điển võ học đem về luyện tập để sau này mưu đồ giang sơn nhà Đại Tống, nên họ tập kích một cách đột ngột khiến cho mẫu thân sợ quá chết đi.

Tiêu Viễn Sơn nở một nụ cười thê thảm nói:

-Ha ha! Ngày đó ta không có ý gì đoạt kinh điển võ học của chùa Thiếu Lâm cả. Bọn chúng vu oan cho ta. Được lắm! Tiêu Viễn Sơn này nhất định phải báo thù. Họ đã vu oan cho mình thì mình phải làm cho họ biết tay. Ba mươi năm nay, Tiêu mỗ đã ẩn mình trong chùa Thiếu Lâm và những kinh điển võ học đã xem kỳ thích. Bọn người giờ có ra mai phục ngoài ả Nhạn Môn quan cũng không làm gì được ta nữa đâu.

Tăng lữ chùa Thiếu Lâm nghe Tiêu Viễn Sơn nói vậy đều kinh hãi thất sắc. Ai nấy cũng nghĩ rằng lời lão nói là đúng sự thực. Võ công bản phái mà để bọn người nước Liêu hiểu biết thì khác nào hổ thêm cánh, không biết đối phó cách nào cho được?

Tiêu Phong nói:

-Gia gia! Con người đại ác năm trước giết mẫu thân hài nhi, đó là chuyện hiểu lầm mà ra, chứ không phải thực tình tàn ác. Có điều hấn đã hạ sát vợ chồng họ Kiều, nghĩa phụ, nghĩa mẫu hài nhi, lại gieo tiếng ác cho mình thì thật là không thể tha thứ được. Hài nhi chưa hiểu hấn là ai, xin gia gia nói cho hài nhi biết.

Tiêu Viễn Sơn cười ha hả nói:

-Hài nhi! Con lầm rồi đó!

Tiêu Phong ngạc nhiên hỏi:

-Hài nhi lầm ư?

Tiêu Viễn Sơn gật đầu đáp:

-Con lầm thiệt đó. Người giết vợ chồng họ Kiều chính là ta.

Tiêu Phong kinh hãi hỏi:

-Gia gia giết ư? Tại sao vậy?

Tiêu Viễn Sơn đáp:

-Người là con ruột ta. Đáng lý cha con vợ chồng một nhà đoàn tụ vui vẻ biết mấy? Thế mà bọn võ lâm Nam triều coi người Khất Đan như quân chó lợn. Mình không động gì đến họ, họ cũng giết chóc, bắt con ta đưa cho người khác nuôi làm con họ. Vợ chồng họ Kiều kia đã mạo xưng là cha mẹ người lại đoạt niềm vui của trời ban cho ta, thế mà họ không dám nói rõ chân tướng cho con biết thì họ chết là đáng lắm.

Tiêu Phong chua xót trong lòng nói:

-Hài nhi chịu ơn nghĩa rất sâu xa của nghĩa phụ, nghĩa mẫu. Ông bà ta là người rất tốt. Vậy còn việc đốt Đơn gia trang giết chết Đàm công, Đàm bà... đều do...

Tiêu Viễn Sơn đáp:

-Đúng thế! Những việc đó đều do ta làm ra hết. Các người này đã biết rõ những ai giết người ở ngoài ả Nhận Môn quan ngày trước mà không chịu nói ra. Người nào cũng che chở cho hấn, há chẳng đáng chết ư?

Tiêu Phong lẳng lẳng nghĩ thầm:

-Mình khổ sở đi tìm kẻ đại ác. Tưởng là ai? Té ra chính là gia gia.

Ông thủng thủng nói:

-Huyền Khổ đại sư chùa Thiếu Lâm đã truyền thụ võ công cho hài nhi liền một thời gian mười năm trời không hề gián đoạn. Hài nhi có được một bản lãnh như ngày nay là hoàn toàn nhờ ân sư tài bối...

Nói tới đây ông cúi đầu xuống nhớ đến ân sư, lòng ông ngậm ngùi nhỏ lệ như mưa.

Tiêu Viễn Sơn nói:

-Bọn người võ lâm tại Nam triều thâm hiểm, gian trá chứ có tử tế gì đâu? Cả lão Huyền Khổ cũng do ta vung chưởng đánh chết.

Tiêu Viễn Sơn vừa nói dứt lời thì quần tăng chùa Thiếu Lâm đồng thanh niệm kinh:

-A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!

Thanh âm cực kỳ bi phẫn. Tuy chưa có ai tiến ra để cùng Tiêu Viễn Sơn khiêu chiến nhưng trong tiếng niệm Phật của quần tăng đã lộ vẻ cực kỳ đau khổ và dĩ nhiên có ẩn ý quyết không thể nào bỏ qua vụ này được.

Tiêu Viễn Sơn lại nói:

-Giết chết người vợ yêu quý của ta, cướp đứa con độc nhất của ta. Trong mối đại thù này còn có Bang chúa Cái Bang, lại có cả những tay cao thủ phái Thiếu Lâm. Ha ha! Bọn họ tưởng rằng vĩnh viễn che dấu được vụ huyết án này, còn ra chằng nữa chỉ là một thiên cổ bi án. Họ đem con ta biến thành người Hán, bảo con ta kêu kẻ đại thù bằng sư phụ, kế vị kẻ đại thù là Bang chúa Cái Bang. Ha ha! Hài nhi ơi! Tối hôm ấy ta phóng chưởng đánh chết Huyền Khổ rồi nấp mình một bên. Sau một lát ta lại thấy con về bái kiến lão trọc đầu. Huyền Khổ thấy tướng mạo ta giống hệt như con thì cho rằng chính con đã hạ thủ. Cả chú tiểu cũng không phân biệt được con ta. Hài nhi! Người Khất Đan ta bị khinh mạn và vu oan giá họa như vậy còn chưa đủ hay sao?

Bây giờ Tiêu Phong mới tỉnh ngộ và hiểu tại sao Huyền Khổ đại sư lúc thấy mình ra vẻ kinh ngạc và chú tiểu cũng nhất định chứng thực là mình đã hạ thủ giết chết đại sư. Thì ra người hành hung có tướng mạo giống mình và người đó lại là cốt nhục với mình nữa.

Tiêu Phong nói:

-Những người này mà gia gia đã ra tay giết thì cũng chẳng khác gì hài nhi. Vậy hài nhi có mang tiếng cũng không oan uổng. Còn việc những võ lâm ở Trung Nguyên mai phục ngoài ả Nhạn Môn quan thì ai là lãnh tụ, gia gia đã điều tra được chưa?

Tiêu Viễn Sơn cười ha hả nói:

-Có lý nào lại không điều tra minh bạch? Kẻ đó đã làm cho mình đau khổ, người chết nhà ta. Nếu ta vung chưởng đánh chết hắn ngay thì chẳng hoá ra làm phước cho hắn. Diệp Nhị Nương! Khoan đã! Rồi hãy đi!

Lão thấy Diệp Nhị Nương được Hư Trúc nâng đỡ đưa đi mỗi lúc một xa nên thét dừng lại. Lão hỏi tiếp:

-Cha đứa nhỏ là ai? Nếu người không nói ra, ta đã ở trong chùa Thiếu Lâm ba mươi năm thì còn gì qua mắt ta được? Hai người hò hẹn nhau trong động Từ Vân. Hắn kêu Kiều bà bà đến đỡ đỡ cho người. Những việc trải qua ta đã thấy rõ mồn một. Người nên thuật lại từng chi tiết cho mọi người nghe đi.

Diệp Nhị Nương quay trở lại tiến về phía trước mấy bước bỗng quỳ xuống nói:

-Tiêu anh hùng! Anh hùng là người đại nhân đại nghĩa, nên rộng lòng bỏ qua vụ đó, hài nhi tại hạ đã cùng quý công tử kết đệ huynh. Y... là người có tiếng lớn trong võ lâm. Về địa vị cũng như về tuổi tác, không nên để y phải tai tiếng. Còn đối với tại hạ, Tiêu anh hùng muốn giết, muốn mổ thế nào cũng được. Chỉ xin anh hùng đừng làm khó dễ đến y.

oOo